

[Aksel Møller.]

gørende ind, og man kan ikke tale om en virkelig vilje til at holde inflationen nede, hvis man følger den anvisning, den højtærede statsminister giver i sin åbningstale. Mit parti erkender uden videre, at en folkepensionering er ønskelig. Den er den logiske konsekvens af den fordelingspolitik, som er fulgt igennem snart mange år, og som dels har udhulet kronens købeevne, dels, gennem det høje skattniveau, har afskåret folk fra selv at sørge for deres alderdom. Men hvilken glæde skulle folk have af den folkepension, som den højtærede statsminister nu taler om, den, som det radikale og socialdemokratiske flertal i folkeforsikringskommissionen er samledes om, når han dog så åbenlyst tvivler på, at dette forslag er økonomisk forsvarligt? Det lyser jo ud af den bemærkning, den højtærede statsminister gjorde i sin åbningstale, hvori han sagde, at folkepensioneringen først skal sættes i værk, når landets økonomi tillader det. Den er altså erkendt at være af den natur, at den er en belastning af landets økonomi. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) holdt en tale til den højtærede stats- og udenrigsminister i dag, som jeg måtte forstå på den måde, at det efter hans mening kun er en meget lille belastning. Det må, synes jeg, når alt kommer til alt, blive en sag mellem den højtærede stats- og udenrigsminister og den ærede ordfører for socialdemokratiet; men holder jeg mig til åbningstalen — og tid har jeg desværre ikke til at gøre nogle mere indgående bemærkninger nu til det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s forsøg på at trylle alle økonomiske vanskeligheder i denne sag til side — er det evident, at den højtærede stats- og udenrigsminister til alle, der sidder og venter på denne folkepensionering efter det radikale venstres og socialdemokratiets folkeforsikringskommissionsforslag, må vente, til landets økonomi tillader det. Det er også meget fornuftigt sagt, men så må man altså efter min mening bede dem om at vente meget længe, for så længe man lader denne inflation løbe, er det dog vist tvivlsomt, om tidspunktet, hvor man kan føre denne tanke ud i livet, kommer foreløbig.

Kunne man nu ikke imidlertid forme folkepensionsordningen, så at den netop i

den nuværende økonomiske situation og under de vanskeligheder, vi har i dag, ville hjælpe os ud af uføret? Kunne man ikke forme et folkepensionsforslag, der trak opsparingen frem? Hr. professor Jørgen Dich har været inde på dette i et forslag, han har stillet i folkeforsikringskommissionen. Det er et sagligt bedre forslag end det, som flertallet der har fundet sammen om, og ligesom vi i kommissionen støttede det Dich'ske forslag, vil vi gøre det under forhandlingerne her, fordi det, det drejer sig om, hvis vi vil gøre os håb om at få den opsparing, som vi alle ved er af den allerstørste betydning, og dog kunne påbegynde folkepensioneringen, det er, at vi giver de mennesker, der skal spare, tillid til, at pengene ikke mister deres købeevne. Det kan man gøre gennem en aktiv politik, der bekæmper inflationen, og vi kan gøre det ved at love, at staten i et rimeligt omfang for hver enkelt borger vil garantere værdifastheden af de penge, som er sat hen til pensionsformål, på samme måde som staten har gjort det for sine egne pensionister.

Hvad er det, vi har brug for? At folk vil spare, d. v. s. udsætte deres forbrug. Langt flere mennesker ville spare til deres alderdom, hvis vi gjorde, som jeg har foreslået, og på denne måde ville en folkepensionsordning kunne hjælpe os til en forbedring af landets økonomi. Det ville ikke være nødvendigt for landets statsminister at sige: nu skal det høje ting til at beskæftige sig med et forslag om en gave til befolkningen i form af en folkepensionsordning, men det bliver ikke til noget, for landets økonomi tillader os ikke at føre det ud i livet.

Hvad det konservative folkeparti altså ønsker i denne situation, er en politik, som har sine mål og afstemmer sine midler derefter. Hvor mange gange man end læser den højtærede statsministers åbnings-tale igennem, finder man i alt fald ingen målsætning. Det er en større mangel, end den højtærede statsminister måske selv tror. Af en regeringspolitiks målsætning afhænger utvivlsomt store interesser.

Det er manglen på politisk målsætning, som i den senere tid har truet med at slå bunden ud af vort realkreditsystem. De betydelige kursfald, som obligationerne har været udsat for, og den stadige tendens til